

RICARD CUGAT

Història d'un home tranquil

Quan a Martin McGuinness li pregunten quina és la seva tasca al partit, somriu: "Sóc membre del comitè executiu i m'encarrego de temes de organització arreu de l'illa. També vaig ser elegit al parlament regional d'Irlanda del Nord on ens neguem a participar i em dedico també a assumptes de la meva ciutat". Potser aquesta és només part de la seva feina però, imperatius legals manen, Mc Guinness no pot ser més explícit. El govern britànic el va tenir dos anys a presó sense càrrecs concrets i va pagar 300.000 lliures a un confident perquè fabricués proves contra ell. L'odiem no sense raó. La seva biografia no és precisament la d'un *paddie* borratxo i simpàtic que tant agrada als anglesos.

A mitjan anys 60 participà a

la primeres marxes per l'equiparació dels drets civils entre catòlics i protestants brutalment reprimides per la policia. El 1972, participà a la darrera manifestació pels drets civils a Derry. Era diumenge i seria per sempre el *Bloody Sunday*. Un exercici, amb foc real on els paracaigudistes de l'exèrcit britànic van encertar catorze blancs. Fou un punt de no retorn: "Vaig comprendre molt d'hora que el que necessitàvem per a millorar les nostres vides no s'aconseguiria llançant pedres o promovent manifestacions sinó que feia falta que els irlandesos prenguessin consciència de l'opressió britànica i, llavors, vaig decidir entrar a militar a l'organització que fos el millor vehicle per la reunificació d'Irlanda i aquests eren els *provos*". Els *provos*, o republi-

cans, serien la resposta. Al *bogside*, el barri popular de Derry que el 1969 va rebutjar la policia i va iniciar el conflicte nord-irlandès, la guerra mai no va ser tan real i els joves van elegir el camí de les armes. Mc Guinness no en va ser l'excepció. Milità a l'IRA i ocupà importants càrrecs de coordinació però, encara que era un secret a veus, la policia no va poder provar-ho mai.

En l'època que l'IRA es reestructura, a partir de 1975, Mc Guinness viu una situació de semiclandestinitat que s'acaba amb la seva elecció a l'Assemblea d'Irlanda del Nord el 1981. En aquesta dècada, Mc Guinness ha fet de pont entre la nova estratègia republicana de participar en determinades institucions i d'eixamplar el moviment polític i el paper dirigent que sempre ha mantin-

gut l'IRA. L'augment de l'activitat armada aquest mateix any, reafirmat en el congrés anual del Sinn Féin, reforça les tesis de Mc Guinness, un home que representa, més que ningú, aquells que han nascut als guetos nacionalistes del nord, aquells que han vist morir els amics per les bales furtives d'uns soldats que mai seran castigats, aquells que han contemplat que el govern britànic deixava morir de fam onze presoners el 1981 sense moure un dit. Mc Guinness és la memòria i la conseqüència d'uns joves que fa vint anys van perdre la innocència. Londres el voldria mort, però quan el cost d'aquest *conflicte de baixa intensitat* i el *nivell de baixes tolerables* siguin excessius, caldrà buscar una solució. Mc Guinness no ho dubta. Sap esperar **O.M.**